

George E. Pataki kormányzó megjegyzéseinek magyar fordítása
2019. május 11.
Magyar Ház, New York

Megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek ma este, mégha ilyen szomorú körülmények között is, de az apátokat, a férjedet meg kell tisztelni, és bebiztosítani, hogy a jó cselekedetei, illetve a jó cselekedeteinek az emléke fennmarad. Szeretnék mindenkit visszavinni abba az időbe, amikor Peekskill polgármestere voltam. Egyszer csak a republikánus párt 1994-ben úgy döntött, hogy jelölik ezt a fickót, George Patakit Peekskill-ből New York állam kormányzójának. És a média reakciója az volt, hogy ki ez a fickó? És ezt a reakciót követték a politikai vezetéshez intézett kérdések: de miért választották Patakit? Senki sem tudja, ki ő. Azért talán, mert a Hudson-völgyből származik? Vagy azért, mert katolikus? Vagy azért, mert Westchesterből... Peekskillből... származik... és ezzel a kérdéssel szinten megőrijtették őket: miért választották Patakit? A tanácsadóm végülis úgy döntöttek, hogy kielégítik a médiát, és azt mondták, hogy egyszerű okuk van: tudták, hogy Pataki elnyeri New York állam kritikus amerikai magyar szavazatát... Valóban ezt mondták! És így is volt, elnyertem New York állam amerikai magyar szavazatát, valószínűleg mind a három vagy négyszáz szavazatot, egy olyan államban, ahol több mint 5 millió szavazatot adtak le. De, bevallom, ez a három, négy, ötszáz vagy talán ezer szavazat számomra a világot jelentette, és ami még a szavazatoknál is fontosabb volt, hogy az amerikai magyar közösség tagjai, akikkel a kampány során találkoztam, akik nemcsak szavaztak rám és támogattak, hanem bátorítottak is, és meg voltak győződve nemcsak arról, hogy nyerhetek, hanem arról is, hogy ha nyerek, segíthetek nekik, és segíthetem a közösségeiket, és segíthetem a magyarokat Közép- és Kelet-Európában is. És ezek egyike volt az a férfi, akinek a képe itt látható – és milyen csodálatos egy kép – és minden szomorúság ellenére, ha látod ezt a mosolyt, ha csak ránézel, érzed az energiát, érzed a bölcsességet, érzed az ösztönt, és ez csak erőt adhat, még az ilyen a szomorú napon is.

Tehát Lászlót úgy ismertem meg, mint ezen amerikai magyarok egyikét, és jó barátok lettünk, és tudtunk együtt cselekedni. Soha nem hallottam a Magyar Emberi Jogok Alapítványáról, de miután megválasztották kormányzónak, és miután jártam Magyarországon néhány alkalommal – emlékszem, hogy Szekeres Zsolttal mentem – és csodálatosan éreztem magam, és László ott volt és azt mondta: jól van, holnap Komáromba mész. És mivel én soha nem hallottam Komáromról, azt mondtam, nos, én nem igazán hiszem, hogy megyek Komáromba. De ő erre, hogy bizony holnap reggel Komáromba mész; és Zsolttal együtt elmagyarázták nekem, hogy a szlovákok pont akkor fogadtak el szlovákiai magyar kisebbség ellenes jogszabályokat, így aztán reggel bizony elmentünk Komáromba. Beszédet mondtam egy egyetemen, beszéltem a sajtóval, elmentünk Pozsonyba, amit nem emlékszem mostanában hogy hívnak – az egész kormány felbolydult és készen állt engem letartóztatni, de László csak mosolygott és azt hajtotta: "folytasd csak, Isten munkáját végzed itt Szlovákiában". Szóval ez volt az első tapasztalatom a Magyar Emberi Jogok Alapítványával, de nem ez volt az utolsó. Lányommal, Allisonnal, elmentünk Nagyváradra is, Tótkés püspök templomába, ahol arról méltattuk őt, milyen nagy mértékben hozzájárult a magyar kultúra fenntartásához Erdélynek azon a részén. Kolozsvárra is elmentünk, az egyetemre, ahol a románok egy olyan intézményt diszkrimináltak, amely csodálatos magyar intézmény volt, szó szerint több mint egy évszázadig, és sajnos, miután elvesztettük Lászlót – illetve László még életben volt, de nem tudott velünk jönni – csupán néhány hónapja Teleki Maxxal és Zsolttal újabb

kirándulást tettünk a Magyar Emberi Jogok Alapítványa égisze alatt. Elmentünk Beregszászra, Munkácsra, Ungvárra. Ezúttal senki sem fenyegetett letartóztatással, de tudtuk, hogy azt tesszük, amit Hámos László akart, hogy tegyünk. Tudtuk, hogy a magyar emberi jogok nevében zászlót tűzünk ki Magyarország olyan részein, amelyek az I. világháború után igazságtalanul elvesztek. László tehát mély hatást gyakorolt az életemre, felhívta a figyelmemet arra, hogy amerikai magyarként jobban be kell kapcsolódnom, és nem csak karba tett kézzel ülni és cikkeket olvasni és felidegesíteni magamat, hanem ténylegesen tenni valamit. És ez volt Hámos László. Ne csak panaszkodj, ne csak lelkiismeretfurdallásod legyen, tégy valamit. És ő tett. De még ennél is fontosabb, hogy másokat is rávett erre, mint ahogyan engem is.

És hát mindannyian tudjuk, mit csinált a ReConnect Hungary-val. Hadd mondjam el, hogyan kezdődött az egész. A lányom, Allison, végzett a főiskolán, és mivel ő egyike ennek az elkényeztetett millenáris generációnak, akinek nem kellett gyárakban dolgoznia a vakáció alatt, ahogyan én tettem, ezért nyaralni ment Európába. Egyébként ő csodálatos, most csak ugratom. Szóval elment a barátaival vakációra, és amikor ott voltak, találkoztak olyan osztálytársaikkal, akik éppen visszatértek Izraelből, ahová egy születésjogi (birthright) programra mentek. És azok elmondták neki, ő pedig elmondta nekem, hogy ezek a zsidó amerikaiak, akiknek szinte semmilyen kapcsolatuk nem volt az örökségükkel, milyen izgatottan jöttek vissza erről a születésjogi programról, egyszerűen tudatosítva és megbecsülve zsidó örökségüket Amerikában. Allison és én pedig arra gondoltunk, hogy ez bizony nem létezik az amerikai magyarok számára. Több százezer, vagy még több olyan amerikai magyar van, aki valamelyest tudatában vannak annak, hogy szülei, nagyszülei vagy más ősei Magyarországról érkeztek, és meglehet, hogy van ez a kapcsolat, de csak homályos és távoli. És ha az amerikai magyar közösség fejlődését, tudatosságát, létét és elkötelezettségét – itt és Közép-Európában – fenn akarjuk tartani, akkor valamit tennünk kell ezért. És hát kivel beszéljek? Kivel beszél az ember ilyen esetben? Hát felhívja Hámos Lászlót. És László, mint mindig, nem csak azt mondta, hogy "jó ötlet, sok sikert," hanem azt mondta: "nagyszerű ötlet, csináljuk meg!" És mára, évekkel később, a ReConnect Hungary több száz fiatal amerikai magyart küldött Magyarországra, és a nagy Magyarország egyéb területeire, és magyar örökségük nagyságának tudatában és megbecsülésével jöttek vissza, amit továbbadnak a közösségeiknek itt Amerikában, ami Hámos László nélkül nem történt volna meg.

Szomorú nap tehát ez a mai, hálát adunk, tisztelünk egy csodálatos barát, csodálatos férj, csodálatos apa előtt, aki mindenkit inspirált. És helyénvaló, hogy így emlékezünk meg mindarról, amit tett. De még egyet akarok mondani: ez nem elég. Hámos László már nincs itt, hogy vezesse a Magyar Emberi Jogok Alapítványát. Hámos László már nincs itt, hogy vezesse a ReConnect Hungary-t... de mi itt vagyunk. És a legjobb módja annak, hogy az emléket megtiszteljük nem az, hogy ma este megemlékezünk róla, hanem hogy szarvánál ragadjuk meg a bikát! Amikor valaki felhív egy ötlettel, ne csak azt mondd: jó ötlet! Dolgozz azon, hogy az meg is valósuljon. Mindannyiunknak megvan ez a képessége. Mindannyiunknak sok van a tálcáján, de Lászlónak is sok volt... és mindig találunk rá időt, mindig találunk rá energiát, hogy elkötelezzük magunkat amellelt, hogy minden tőlünk telhető megtegyünk azért, hogy ezeket a csodálatos szervezeteket és ügyeket életben tartsuk. Ez a mi kötelességünk. Így tartjuk meg emléket és tiszteljük Hámos Lászlót.

Nagyon szépen köszönöm!